

Η Φύσις

Φύσις

Το μαρτύριον της ευτυχίας

Η Φύσις, Αθήνα

τχ. 16 (2 Σεπτεμβρίου 1892), σ. 126-127

Σοφοκλής. Ἡ κυρία σύζυγός μου! πολλήν τιμὴν τῆς κάμνεις!... ἔτσι κ' ἔτσι.

Περικλῆς. Ἔτσι κ' ἔτσι; καὶ μήπως δὲν εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ὑγίαν της;

Σοφοκλής. Ὡς φαίνεται. Πρὸ ἕξι μηνῶν πάσχει καὶ πάσχω, βασανίζεται καὶ βασανίζομαι, θνήσκει καὶ θνήσκω καὶ θεραπείαν δὲν βλέπομεν.

Περικλῆς. Μπᾶ! δὲν ἐγνώριζον τοῦτο. Δὲν μοῦ εἶχες εἰπεῖ τίποτε, καὶ τί ἔχετε;

Σοφοκλής. Καὶ τί δὲν ἔχομεν; Ὅλα τὰ ἔχομεν. Ἄκουσον φίλε μου. Δὲν ἔχομεν ὄρεξιν, δὲν κοιμώμεθα, καὶ ἀκαταπαύστως παραπονούμεθα ὅτι ἔχομεν πονοκέφαλον καὶ πίεσιν εἰς τὸ στήθος. Ἀκατανόητον. Δὲν θέλομεν νὰ περιπατήσωμεν, τὰ πάντα ἀποστρεφόμεθα. Μοῦ φαίνεται δέ, ὅτι εἴμεθα πλέον ἀσθενεῖς ἢ ὅτι φανταζόμεθα. Σὲ βεβαιῶ, εἶναι πολὺ δυσάρεστος ἡ θέσις μας. Δὲν εἰξεύρω τί νὰ κάμω.

Περικλῆς. Καὶ συνεβουλεύθης τινά;

Σοφοκλής. Ποῖον θέλεις νὰ συμβουλευθῶ;

Περικλῆς. Κάποιον ἰατρόν.

Σοφοκλής. Συνεβουλεύθην καὶ μοι εἶπε νὰ ἀναμένωμεν τὸν καιρόν.

Περικλῆς. Δι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν σὲ ἐβλεπον τόσον καιρόν! Μένεις διαρκῶς εἰς τὴν οἰκίαν;

Σοφοκλής. Ἐξέρχομαι σπανίως, καὶ ἂν δὲν ἐτύγχανεν ἡ περίστασις αὕτη, θὰ ἔμενον εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ κυρία μου δὲν μὲ ἀφίνει νὰ ἐξέρχωμαι συχνά.

Περικλῆς. Σὲ λυποῦμαι ἐγκαρδίως. Τί καλὴ κυρία ποῦ εἶναι! τί ἀνεκτίμητον σύζυγον ποῦ ἔχεις!

Σοφοκλής. Ναί, δὲν εἶναι κακὴ, εἶναι ὁμως...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοὶ καὶ Σοφία.

Σοφία. Μπᾶ, ἐδῶ εἶσθε; παρ' ὀλίγον νὰ χαθῶ ἐδῶ μέσα... Ζητοῦσα τὸ γραφεῖον τῶν πιστοποιητικῶν, καὶ αὐτοὶ οἱ ἔξυπνοι νομίζανε πῶς ζητοῦσα σπῆτι.

Σοφοκλής. Τί! σύ, ἐδῶ; Σοφία;

Σοφία. Ναί, ἐγὼ εἶμαι, μὲ ἔστειλεν ἡ Κυρία μου, νὰ σᾶς φέρω τὴν ὀμπρέλλαν σας.

Σοφοκλής. Τὴν ὀμπρέλλαν μου!

Σοφία. Ναί, ἡ Κυρία φοβεῖται μήπως βρέξη καὶ κρουλογήσητε... νὰ, πάρτε τὴν.

Σοφοκλής. Μὲ αὐτὸν τὸν ἥλιον; Ἐγὼ ἐπιτήδες δὲν τὴν ἔλαβον μαζί μου.

Σοφία. Ναί, ἀλλὰ ἡ Κυρία θέλει νὰ τὴν ἔχετε μαζί σας, ξέρετε φωνάζει! καὶ...

Σοφοκλής. Α! μπᾶ! παρ' τὴν πίσω. Εἶναι ὥραϊα ἡμέρα.

Σοφία. Δὲν μὲ μέλλει. Ἔτσι μὲ διέταξεν καὶ ἔτσι πρέπει νὰ κάμω. Πάρτε τὴν, σᾶς λέγω.

Περικλῆς. Μὴν ἐπιμένεις, Κύριε Σοφοκλή, εἰς τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν εὐρίσκεται ἡ Κυρία σου, δὲν πρέπει νὰ ἀρνήσῃσαι. διότι, δυνατὸν μία μικρὰ αἰτία...

Σοφία (πρὸς τὸν Σοφοκλήν). Τί ὥρα θὰ ἐπιστρέψετε;

Σοφοκλής. Μά... εἰς τὴν συνήθη ὥραν.

Σοφία. Καλῶς, πηγαίνω. Ἡ Κυρία, λέγει, νὰ μὴν ἀργήσετε, δὲν θὰ θυμώσῃ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Περικλῆς καὶ Σοφοκλής.

Σοφοκλής. Ὅριστε! νὰ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ φέρω μαζί μου ἀλεξιβροχον μὲ αὐτὸν τὸν καιρόν!

Περικλῆς. Ἀφοῦ εἶναι ἀπαιτήσις τῆς Κυρίας σου, ὑπόφερε τὴν, δὲν πρέπει νὰ τὴν δυσαρεστής.

Σοφοκλής. ὦ! καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη!

Περικλῆς. Ἀδιάφορον, εὐχαριστεῖς τὴν κυρίαν σου.

Σοφοκλής. Ἴσως, ἀλλὰ τοῦτο δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὰς σκέψεις μου.

Περικλῆς. Πρέπει νὰ ἦσαι εὐχαριστημένος, ὅτι ἔχεις τοιαύτην Κυρίαν!

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Εἰς τὸν διάδρομον τοῦ Δημαρχείου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Περικλῆς καὶ Σοφοκλής.

Περικλῆς. ὦ, τί ἀπρόοπτος συνάντησις! καὶ πῶς εὐρέθης ἐδῶ; φίλε μου.

Σοφοκλής. Ἐγὼ; νά, ἦλθα νὰ λάβω ἓνα πιστοποιητικόν, καὶ σὺ πῶς ἐδῶ;

Περικλῆς. Ἐμένα, μὲ ἔφεραν διὰ μάρτυρα γάμου.

Σοφοκλής. Γάμου; φαίνεται ἀγαπᾶς σὺ τοὺς γάμους.

Περικλῆς. Ἐγὼ; ἄμ δὲν ὑπανδρεύθην ὅπως σὺ.

Σοφοκλής. Ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο, ἐγὼ ἀποστρέφομαι τοὺς γάμους, ἐνῶ σὺ τοὺς ἀγαπᾶς.

Περικλῆς. Ἄ, μπᾶ! ἀστειεύεσαι. Καὶ τί κάμνει ἡ κυρία σύζυγός σου;

Σοφοκλής. Οὐφ! μ' ἐφούσκωσες μετὴν Κυρίαν μου!

Περικλῆς. Μὰ, διότι βλέπω ὅτι θέλει τὴν ὑγίαν σου καὶ τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ εἶθε ὅλοι οἱ ἄνδρες νὰ εἶχον τοιαύτας συζύγους.

Σοφοκλής. Τοὺς ἐπρόκοψες! Ὅα τοὺς ἔστελλες ὅλους μίᾳ ὥρᾳ ταχύτερον εἰς τὸν τάφον.

Περικλῆς. Τί λὲς ἀδελφέ! Τὴν εὐτυχίαν ἐκλαμβάνεις σὺ διὰ δυστυχίαν; εἶσαι ἀλλόκοτος!

Σοφοκλής. Τί λὲς σὺ, ἀνόητε; Δὲν ξεύρω ἐγὼ ποῦ εἶμαι μέσα στὸ χορὸ καὶ ξεύρεις σὺ ἀπ' ἔξω;

Περικλῆς. Δὲν σ' ἐννοῶ, ὁμίλησε καθαρώτερον.

Σοφοκλής. Ἄκουσον, ἀδελφέ. Ἐρχεται ὥρα, ποῦ στέλλω εἰς τὸ διάβολον ὄλας αὐτάς τὰς φροντίδας καὶ τὰς καλωσύνας τῆς συζύγου μου, καταντῶσιν ἀνυπόφοροι.

Περικλῆς. Διατί:

Σοφοκλής. Ἰδοῦ, διατί. Φαντάσου, ἀδελφέ. Ὅσῳ νομίζεις ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς, τόσῳ πρέπει νὰ με λυπηθῆς. Εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶδες πρὸ ὀλίγου μικρὸν δεῖγμα. Βλέπεις, ἰδοῦ, με ἀναγκάζει ἐν πλήρει Ἰουλίῳ νὰ κρατῶ ἀλεξιβροχον, καὶ νὰ φέρω ἐνδυμασίαν χειμερινήν. Φέρω δύο γελέκια μάλλινα, φίλε μου, ἰδοῦ, καὶ φλανέλλαν ἐπὶ τοῦ δέρματος! Ἐγὼ! διατί; διὰ νὰ μὴν τῆς κρουῶσω τῆς Κυρίας μου, τὸ ἀπαιτεῖ. Ἄν φυσᾷ ἄνεμος πρέπει νὰ βάλλω βαμβάκι εἰς τὰ ὦτα μου, ἄλλως δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἐξέλθω. Ἐὰν δὲ ποτε ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου πέντε λεπτά βραδύτερον τοῦ συνήθους, μοῦ κάμνει σκηνάς τρομακτικὰς, ποῦ δὲν ἔχουν τέλος. Με ἐξετάζει δὲ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἂν ἰδρῶσα καὶ ἐλερώθην, καὶ ὀσφραίνεται πολυλάκις καὶ αὐτὸ τὸ στόμα μου νὰ βεβαιωθῆ, ἂν ἐπιον ρακὴν ἢ οἶνον. Τί εἶναι αὐτὰ ἀδελφέ; ὑποφέρονται; θὰ σκάσω! αὐτὴ καλεῖ οὕτω τὸν θάνατον καὶ δι' ἑαυτὴν καὶ δι' ἐμὲ μετ' ἀνοικτῶν ἀγκάλων.

Περικλῆς. Ναί, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ παραπονείσαι, διότι δὲν δύνασαι νὰ εἴπῃς ὅτι ζητεῖ τὸ κακὸν σου.

Σοφοκλής. Τί λὲς ἀδελφέ; τί μ' ὀφελεῖ νὰ μὴ ζητῇ αὐτὴ τὸ κακὸν μου, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸ νὰ ἐρχεται τροχάδην ἐξ αἰτίας της. Δὲν με βλέπεις πῶς με κατήντησε;

Περικλῆς. Ἀπ' ἐναντίας σὲ βλέπω ροδοκόκκινον καὶ εὐτραφέστατον. Αὐτὴ σὲ ἔκαμε οὕτω;

Σοφοκλής. Τὴν καρδιά μου νὰ ᾄδῃ καὶ ὄχι τὰ μάγουλα. Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ εἴπῃς δὲν θὰ κατορθώσῃς νὰ μοῦ δώσῃς εὐτυχίαν τὴν ὁποίαν δὲν εἶδα ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύθην.

Περικλῆς. Δὲν ἔχεις δίκαιον, εἶσαι δύσκολος ἄνθρωπος καὶ δι' αὐτὸ φρονεῖς οὕτως.

Σοφοκλής. Ἐ! τότε, νυμφεύσου καὶ σὺ, νὰ γίνῃς εὐτυχῆς ὡς ἐγὼ.

Περικλῆς. Ἀφοῦ βλέπω τὴν εὐτυχίαν σου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀμφιβάλλω;

Σοφοκλής. Ἐ! πόσον ἀπατάσαι! Ὁ νυμφευόμενος δὲν εἶναι κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅα εἶδον εὐχαρίστως ὅ,τι εἶχον, ν' ἀντήλλασον τὴν θέσιν μου μετὴν ἰδικὴν σου. Τί τὰ θέλεις, ἀδελφέ. Ἄκουσον, καὶ ἄλλα. Ἐὰν θέλω νὰ κατέλθω τὴν κλίμακα, θὰ με ἐρωτήσῃ, διατί καταβαίνω ἂν πεινάσω, θὰ μοῦ εἴπῃ τώρα ἔφαγες, θὰ κακοστομαχιάσῃς, καὶ ἂς ἔχουν παρέλθῃ τρεῖς καὶ τέσσαρες ὥραι ἂν κατακλιθῶ, θὰ με ἐπιπλήξῃ ὅπως καὶ ἂν σκεπασθῶ, καὶ ἀκόμη ὁσάκις τὴν ἐναγκαλιζομαι ἀδελφέ, δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ παρατηρῶ δεξιᾷ ἢ ἀριστερᾷ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὴν βλέπω καὶ καλὰ πάντοτε εἰς τὰ μάτια! Εἶναι τὸ λοιπὸν ζωὴ αὐτὴ ἀδελφέ, ἢ μαρτύριον τοῦ Ταντάλου; Ἐὰν σὺ καλεῖς τοῦτο εὐτυχίαν, τότε ἐγὼ σὲ ἀποχαιρετῶ.

Περικλῆς. Μὰ ἴσα ἴσα αὐτὸ θεωρῶ ἐγὼ εὐτυχίαν, καὶ δι' αὐτὸ θὰ μ' ἀναγκάσῃς νὰ στεφανωθῶ καὶ ἐγὼ μίαν ὥραν ἀρχήτερον. Τί ἄλλο, ἀδελφέ, νὰ ἐπιθυμῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχω ἕναν ἄγγελον, ὅστις νὰ με θαυμάζῃ νὰ με περιποιεῖται καὶ μόνον περὶ ἐμοῦ νὰ φροντίζῃ;

Σοφοκλής. Ἄγγελον! διάβολον θὰ ἔχῃς, φίλε μου, πλη-

σίον σου!... Χαῖρε, ὑγιάινε, φίλε μου, εἶσαι τρελλός... ὑγιάινε, εἶσαι ἠλίθιος.

Περικλῆς. Μίαν στιγμὴν, στάσου. Ἀπεφάσισα νὰ στεφανωθῶ. Εἰπέ μου ἐν πρᾶγμα μόνον, καὶ φύγε. Ὅλαι αἱ γυναῖκες ἕνα πρᾶγμα εἶναι;

Σοφοκλής. Στερεότυπον! Ἐνα πρᾶγμα, ἕνα καλοῦπι, ἕνα προσωπεῖον, μίᾳ παγίς!

Περικλῆς. Σ' εὐγνωμονῶ! τρέχω, νὰ στεφανωθῶ.

Σοφοκλής. Τρέξε! μωρέ! τρέξε! βλακα!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Σοφοκλῆς μόνος.

Σοφοκλής. Ἄμ, ἂν οἱ ἀνύπανδροι ἐπίστευον τοὺς ὑπάνδρευμένους, ὁ γάμος δὲν θὰ ὑφίστατο πλέον, θὰ κατηργεῖτο, καὶ ἡ κοινωνία θὰ κατεστρέφετο. Ἡμεῖς, ἡμεῖς εἴμεθα τὰ θύματα τῶν ἀπειρῶν, τὰ θύματα τοῦ κόσμου, ἡ δὲ πολὺ συζυγικὴ ἀγαθότης, ὑπερβολικὴ ὁμόνοια καὶ ἀδελφικὴ οὐμβιωσις, εἶναι τὸ ἐκχειλίσμα τοῦ ἔρωτος, ἡ παρακμὴ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς εὐτυχίας, καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θάνατος.

(Φεύγει τροχάδην).

Φύσις.